

til som Landets Borgere at have Indflydelse paa dets Styrelse.

Vi Kvinder vil ikke bruge store Ord eller give Løfter om, hvad vi vil udrette, naar vi engang faar samme Ret som Mændene; men vi har Lov til at tro, at der staar en stor, stor Skare af danske Kvinder, som med dyb Ansvarsfølelse vil være med til at bringe noget af den Sandhedens, Renhedens og Kærlighedens Magt ind i vort offentlige Liv, som der sandelig haardt trænges til.

Og saa kan vi lægge alle vore Kræfter i Arbejdet for at løse den største af alle vore Opgaver, den, at opdrage den kommende Slægt, saa vi maa være med til at opdrage Mænd og Kvinder, der med vaagen Retfærdssans vil gøre Ret og Skel til alle Sider, som ikke vil trampe mangt og meget ned, for selv at komme til. En Slægt, der hensynsfuldt og med varme Hjærter vil tage sig af selv de mindste smaa. Frisindede, lysvaagne Mennesker, der vil se paa Danmarks Gavn, og ikke paa deres Partis Fremgang. Ja, det skal vi stile efter.

Og vi kan i disse sørgelige Tider, da Partihadets Flamme blusser saa højt i vort Folk, være med til at bruge al vor Indflydelse, for at faa den saa meget som muligt dæmpet. Tale Fordragelighedens og Forsonlighedens Sprog. Partipolitikens Aand har efter min Mening været en af Ulykkerne i vort Fædreland. Lad os gøre vort til, at alle danske Mænd og Kvinder i hvad Stand eller Stilling de end er, og hvilken Retning og Parti de end tilhører, maa føle det som en Landesørg, det der har ramt vort Folk, saa vi alle maa kunne synge med Digteren det dejlige Vers til Danmark:

Mig fryder din Ros, din Ære,
mig knuger din Sorg, dit Savn,
Hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
som falder paa Danmarks Navn.

Elise Jensen.

„Man vil dog altid foretrække en Mand.“

Vi Kvinder er ikke forvante med Retligheder; det er først i den seneste Tid, at man paa Tinge har begyndt at tage Hen-

syn til vore berttigede Krav; men derfor gælder det ogsaa for os om ikke alene at være à jour med nye Love, der er i vor Favør, men ogsaa — om nogen skulde komme i det Tilfælde, at disse Love af den administrerende Myndighed ikke respekteres, — da højlydt at protestere.

Hvor utroligt det end lyder, saa er dog for en Maanedstid siden i en af Landets større Provinsbyer et Medlem af derværende Kreds af Dansk Kvindesamfund, der mødte paa Byfogedkontoret som Identitetsvidne, *blevet afvist* som saadan med den Motivering bl. a., *at det jo slet ikke var sikkert, at Loven mente, at Kvinder kunde være Identitetsvidner*, dertil vilde man jo dog *altid foretrække Mænd*, og uden i mindste Maade at gøre hende nogen Undskyldning, foranledigede den fungerende Fuldmægtig, *at der blev hentet et mandligt Vidne*, der tilfældig befandt sig i Nærheden.

Vedkommende Kvinde *protesterede bestemt mod hele denne mærkelige Fremgangsmaade* og paaberaabte sig Lov af 27. Maj 1908 om nogle Ændringer i Kvinders Retsstilling, men forgæves.

Det er før hændet, at en Lov er blevet glemt, fordi den ikke er blevet levedgjort ved Brug. Pas paa det ikke gaar saaledes med de rare smaa Love, vi fik d. 27. Maj d. A. Brug dem og brug dem flittigt, og skulde der i nogen Jurisdiktion ske noget lignende, saa maa der nedlægges en alvorlig Protest, og Sagen bør bringes for Overøvrigheden. Vor Autoritetstro er jo saa grundmuret, saa man formelig hører det knage i Fugerne, naar man oplever sligt.

across.

„Den store Skandale“

er Navnet paa en Pjece, der, skrevet af en Kvinde, er en af de mange Røster, der hæver sig i Anledning af Alberti-Katastrofen.

Forf. synes i Aarevis at have fulgt godt med i dansk Politik, og hun skriver ud fra en ægte følt Harm over den Sorg og Fornedelse, der har ramt Landet.

En Smule stakaandet og ikke altid i godt valgte Ord, giver hun mange Eksempler paa Lovgivningens og Samfundets Brøst, der »staar som et Monument over den mandlige Ensidigheds Ene-Herredømme«.